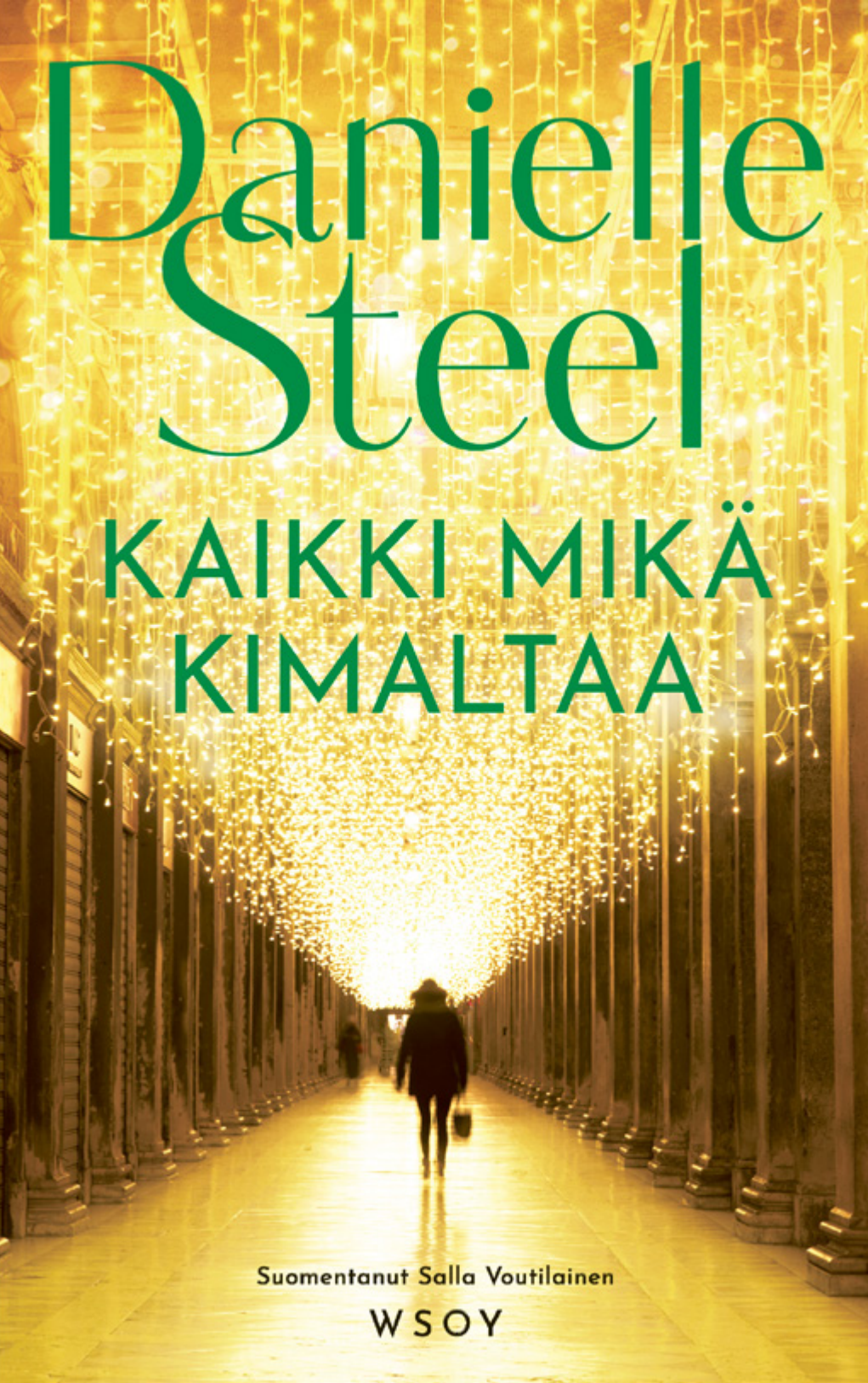

Danielle Steel

KAIKKI MIKÄ KIMALTAA

Suomentanut Salla Voutilainen

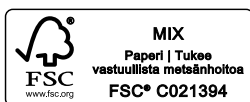
WSOY

Danielle
Steel

Kaikki mikä kimaltaa

Suomentanut Salla Voutilainen

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

Ensimmäinen painos

*Englanninkielinen alkuteos
All That Glitters*

© 2020 by Danielle Steel

*All rights reserved including the rights of reproduction on
whole or in part in any form.*

Suomenkielinen laitos © Salla Voutilainen ja WSOY 2025

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki*

*ISBN 978-951-0-50765-0
Painettu EU:ssa*

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Aivan erityisille, rakkaimmista rakkaimmille lapsilleni,
Beatielle, Trevorille, Toddille, Nickille,
Samanthalle, Victorialle, Vanessalle,
Maxxille ja Zaralle,*

*sähikäiset ovat viihdyttäviä,
mutta älkää antako niiden häikäistä tai sokaista itseänne,
etsikää ja olkaa aina aitoja, sellaisia kuin tiedän teidän olevan,
ja olkoon tulevat oppituntinne lempeitä.
Rakastan teitä koko sydäimestäni ja sielustani.*

ÄITI / D. S.

Luku 1

Coco Martin, viralliselta nimeltään Nicole, oli silmiinpistävän kaunis tummatukkainen ja vihreäsilmäinen nuori nainen. Hänellä oli upea vartalo, jota hän kantoi itseään vanhemman ihmisen varmuudella. Huomionarvoista ja vielä vetoavampaa oli se, että hän oli täysin tietämätön kauneudestaan. Hän oli sekä vaatimaton että huikaisevan kaunis eikä ollut huomannut lainkaan, että oli saanut miehet kuolaamaan jo monen vuoden ajan. Muut naiset olisivat voineet olla kateellisia, mutta Coco oli aina niin ystävällinen, että kilpasiskot unohtivat hänen ulkonäkönsä ja pitivät hänestä aidosti. Coco oli täyttänyt edellisen vuoden lopulla kaksikymmentäyksi. Hän oli juuri saanut kolmannen vuoden journalismiopinnnot päätökseen Columbia Universityssä ja päässyt kesäharjoittelijaksi *Time*-lehteen, mikä oli melkoinen onnenpotku. Harjoittelupaikkailmoituksen hän oli löytänyt yliopiston ilmoitustaululta. Vaikka pesti oli tarkoitettu jo valmistuneille, haastattelijat olivat olleet niin vaikuttuneita Cocosta, että palkkasivat hänet. Hän oli aivan täpinöissään. Nyt harjoittelujaksoa oli takana kaksi viikkoa, ja Coco oli innoissaan, kun oli saanut mahdollisuuden tehdä töitä niin maineikkaassa lehdessä.

Oli kuuma heinäkuinen perjantai, kun Coco nousi New Yorkissa pikkubussiin, joka veisi hänet kolmen tunnin matkan päähän Southamptoniin viettämään viikonloppua äidin ja isän luokse. Coco oli vanhempiansa ainokainen, ja hänellä oli aina, aivan pienestä pitäen, ollut poikkeuksellisen läheinen suhde heihin. Äiti ja isä kohtelivat Cocoa enemmän aikuisena kuin lapsena ja ottivat hänet aina mukaan kaikkialle. Perhe oli käynyt

ihanilla matkoilla ja Coco otettiin mukaan seurustelemaan, kun äidin ja isän ystävät tulivat käymään. Kolmikko nautti toistensa seurasta, ja vanhemmat olivat ylpeitä ainoasta tyttärestään.

Kun Tom ja Bethanie nuorina avioituivat, heidän liittonsa ei alkanut kaikkein tyypillisimmällä tavalla. He olivat tavanneet lukiolaisina ja rakastuneet päätä pahkaa, vaikka tulivat hyvin erilaisista taustoista. Tom Martin myönsi auliisti, että hänen lapsuutensa Keskilännessä oli ollut rutiköyhä. Täysimittainen stipendi Princetonin yliopistoon muutti hänen elämänsä. Tomin vanhemmat olisivat olleet tyytyväisempiä, jos poika olisi halunnut putkimieheksi tai sähkömieheksi tai kenties korkeintaan kirjanpitäjäksi. Mutta Tom ei missään vaiheessa niellyt vanhempiensa kapeaa tulevaisuudenkuvaa. Yliopistossa ystävät vakuuttivat hänelle, että olisi tuottoisampaa hoitaa toisten ihmisten omaisuutta kuin lähteä kasvattamaan omaa nollasta. Princetonista valmistuttuaan Tom sai vaatimattoman työpaikan New Yorkin pankista, teki ahkerasti töitä, sai apua Bethanielta ja opiskeli lopulta Whartonin kauppakorkeakoulussa, ja aikanaan hänestä tuli yksi New Yorkin arvostetuimmista sijoitusneuvojista. Hän oli hiljainen, hillitty mies, eikä hänellä ollut tapana elvistellä, mutta hänen bisneskumppaninsa, Edward Easton, oli paljon näkyvämpi hahmo ja yksi alan tunnetuista tähdistä.

Kun Tom tapasi Bethanien, tämä oli ollut Cocon tapaan häikäisevä: tyrmäävän upea kaunotar ja eloisa, luova nuori nainen. Bethanie opiskeli valokuvausta Brown Universityn visuaalisten taiteiden laitoksella, ja hänellä oli todellisia lahjoja.

Bethanie tuli arvokkaasta, vanhasta newyorkilaisesta suvusta. Sekä hän että Tom olivat perheensä ainoat lapset, ja Bethanie oli tehnyt debyyttinsä seurapiireissä vuotta ennen kuin tapasi Tomin. He olivat rakastuneet yhdeksäntoistakesäisinä, jolloin he tapasivat juhliessa New Yorkissa ja olivat siitä lähtien yhdessä. Kun Bethanie kertoi vanhemmilleen, että he halusivat mennä valmistumisen jälkeen naimisiin, nämä asettuivat poikkiteloin

koska uskoivat, ettei Tomista tulisi koskaan mitään. He halusivat tyttärensä naivan jonkun heidän omista piireistään eikä vaatimattomista oloista tulevaa köyhää poikaa, jolla oli kunnianhimoisia unelmia. Heidän nähdäkseen Tom ei mitenkään voisi ponnistaa pitkälle. Bethanie näki kaikki Tomin vahvuudet ja ansiot ja uskoi häneen täysillä. Hän rakasti Tomia, vaikka tämä ei koskaan saavuttaisi maallista menestystä vaan olisi ikuisesti köyhä. Kun Bethanien vanhemmat itsepintaisesti kieltäytyivät antamasta siunaustaan avioliitolle, Bethanie ja Tom yhdistivät sekkitiiliensä varat, lähtivät viikonlopuksi Las Vegasiin ja menivät naimisiin Elvis-kappelissa kaksi viikkoa valmistumisensa jälkeen. Seuraavana maanantaina Bethanie kertoi uutisen vanhemmilleen ja sai heidät raivostumaan.

Tom otti vastaan hänelle tarjotun työpaikan pankissa ja kävi iltaisin tarjoilemassa, jotta sai säästettyä rahaa kauppakorkeakoulua varten. Bethanie kieltäytyi tavanomaisesta viikkorahastaan, jota sai vanhemmiltaan, ja teki sen sijaan kuvauskeikkoja freelancerina ja työskenteli iltaisin Tomin kanssa tarjoilijana. He elivät tienesteillään ja säästivät kaiken, minkä pystyivät. Ja lopulta Tom meni Whartoniin ja suoritti MBA-tutkinnon. Coco oli silloin jo syntynyt. Loppujen lopuksi he näyttivät, että Bethanien vanhemmat olivat olleet väärässä, ja voittivat heidän kunnioituksensa ja ihailunsa. Kun Tom alkoi menestyä, hän osti omille vanhemmilleen talon.

Bethanie noudatti kahta elämänohjetta, joita hän toisti usein tyttärelleen: »Älä tanssi toisten pillin mukaan» ja »Älä kangistu kaavoihin». Hänen mukaansa unelmien puuttuminen oli hirveimpiä asioita elämässä. Cocon vanhemmat olivat vakuuttaneet Cocolle, että hän voisi tehdä mitä ikinä halusi, kunhan vain tekisi ahkerasti töitä eikä pakenisi tielleen osuvia haasteita.

Cocon vanhemmat olivat loistava esimerkki siitä, kuinka periksiantamattomuudella, rohkeudella ja ahkeruudella voi saavuttaa tavoitteensa. Tom oli totta tosiaan tehnyt niin. He

eivät olleet missään vaiheessa luopuneet unelmistaan eivätkä lakanneet uskomasta toinen toiseensa. Kaksikymmentäneljä vuotta avioon astumisen jälkeen he olivat yhä rakastuneita, ja Tom ihaili yhä kaunista vaimoaan. Bethanie oli pysynyt vankumatta hänen rinnallaan myötä- ja vastoinkäymisissä, juuri niin kuin oli Elvis-kappelissa luvannut. Hääkuvat nostivat yhä hymyn heidän huulilleen.

Tomia ja Bethanieta yhdisti sekin, että heillä kummallakin oli hieman iäkkäämmät vanhemmat. He olivat kuolleet, kun Coco oli ollut aivan pieni, ja hän oli varttunut ilman isovanhempien mukanaan tuomia iloja ja suruja. Cocon äiti ja isä olivat hänen koko maailmansa, ja hän oli heidän kaiken rakkautensa ja huomionsa keskipiste. Bethanie oli kulkenut tiennäyttäjänä miehensä rinnalla Tomin kasvattaessa omaisuuttaan, ja ajan saatossa Tomillekin oli kertynyt hienostunut patina.

Heillä oli Manhattanin Fifth Avenuella kaunis asunto, josta näki Keskuspuistoon, ja Southamptonissa avara, mukava ja ylellinen talo aivan meren rannassa. Coco vietti mielellään aikaa äidin ja isän kanssa. Hän oli menossa viikonlopuksi heidän luokseen ja aikoi kertoa heille kaiken *Timen* harjoittelu-paikasta ja siitä, mitä oli sillä viikolla tehnyt. Bethanie ja Tom olivat laittaneet Cocon yhteen New Yorkin parhaista yksityiskouluista, jossa hän opiskeli lukion loppuun asti. Koulussa Coco oli tavannut Samuel Steinin, josta tuli hänen paras ystävänsä. Oli Cocolla tyttökavereitakin, mutta hän ei piitannut muiden mielipiteistä eikä koskaan hengaillut klikeissä, ja hänen läheisin ystävänsä oli ollut neljänneltä luokalta lähtien Sam. He olivat henganneet koulussa toistensa kanssa ja menivät kaikkialle yhdessä, vaikka Sam olikin vuoden vanhempi ja vuotta ylemmällä luokalla. Sukupuolen, taustan ja uskon eroista huolimatta he olivat samanhenkisiä ja ensitapaamisestaan lähtien sielunkumppaneita. Coco kertoi Samille kaikesta, kuten Samkin Cocolle. Sam tyydytti Cocon tarpeen vastakkaisen sukupuolen

seuralle ja oli hänelle kuin veli ja uskollinen ystävä, jolta hän sai erinomaisia neuvoja, kun alkoi käydä treffeillä.

Samin vanhemmat olivat uskonnollisia ortodoksijuutalaisia. Samin ja Cocon ystävyys vaivasi heitä alusta alkaen, ja heidän mielestään oli outoa, että tyttö ja poika olivat parhaat ystävät. Heidän suurin huolenaiheensa oli se, että Cocon ja Samin varttuessa heidän läheisyytensä muuttuisi lopulta romanttisiksi tunteiksi ja he rakastuisivat ja haluaisivat mennä naimisiin. Varsinkin Samin äiti, Zippora, ei halunnut niin tapahtuvan, vaikka ei Samin isäkään sellaista toivonut. He halusivat, että Sam menisi aikanaan naimisiin ortodoksijuutalaisen kanssa. Zippora huolehti, että kotona noudatettiin kosheria. Perhe vietti sapatia joka perjantai-ilta, ja lauantaisin Samin piti käydä muiden kanssa synagogassa. Sam oli neljästä lapsesta vanhin, ja hänellä oli kaksi siskoa ja veli. Muut lapset kävivät uskonnollista koulua Brooklynissa, mutta Sam oli laitettu keskustan liberaalimpaan, lahkottomaan kouluun, eivätkä Samin vanhemmat olleet lainkaan varmoja siitä, oliko päätös ollut hyvä. Sam oli kuitenkin viihtynyt koulussa ja menestynyt opinnoissaan erinomaisesti, mikä oli ollut vanhempien päätavoite.

Loppujen lopuksi Samin nuorin sisko, Sabra, antoi perheen vanhemmille todellisen aiheen huoleen. Hän rakastui Liamiin, irlantilaiskatolilaiseen poikaan, jonka hän oli tavannut koulujen välisessä lukiolaisten monimuotoisuuskonferenssissa, ja hän oli päättänyt mennä naimisiin pojan kanssa sitten, kun kumpikin valmistuisi yliopistosta. Sabra oli jopa valmis vaihtamaan uskontoa Liamin vuoksi. Se sai Samin vanhemmat kääntämään huomionsa pois Samin ja Cocon ystävyyydestä ja aiheutti heille ahdistusta vielä Cocoakin enemmän.

Sam oli vuoden vanhempi kuin Coco, ja hän oli juuri valmistunut New York Universitystä pääaineenaan taloustiede. Coco oli käynyt Samin valmistujaisjuhlissa, ja Samin vanhemmat olivat olleet kohteliaita niin kuin aina, mutta kahdentoista vuoden

ystävyyden perusteella Coco tiesi, mitä mieltä he olivat siitä, että hän oli Samin paras ystävä. He eivät salaileet sitä ja luennoivat Samille yhtenä heidän ystävytensä vaaroista.

Kolmetoistavuotiaana Sam oli vaatinut, että Coco kutsutaan hänen bar mitsva -juhlaansa. Niin Coco oli istunut temppelissä koko nelituntisen seremonian ajan ja mennyt sen jälkeen Plaza-hotelliin, jossa Samin vanhemmat olivat järjestäneet ylenpalttiset juhlat. Coco oli saanut kyydin vanhemmiltaan. Vieraita oli ollut kaksisataa ja Coco oli nauttinut illasta. Se oli ensimmäinen bar mitsva, johon hän oli osallistunut, ja hänellä oli hyvin aikuinen olo juhlassa omin päin. Hän sanoi vanhemmilleen myöhemmin, että haluaisi itsekin bat mitsva -juhlan. Juhlissa oli ollut ihanaa, ja Coco oli ihaillut varsinkin sitä, kun Samin äitiä kannettiin tuolissa ympäri huonetta raikuvien aplodien ja eläväisen musiikin saattamana.

Cocon perhe oli katolilainen, eivätkä he olleet koskaan olleet erityisen uskonnollisia. Eivät olleet myöskään Coco ja Sam. Sam sanoi, ettei luultavasti viettäisi sapattia aikuisena, ja hän inhosi sitä, että kotona piti noudattaa kosher-sääntöjä. Hän söi pekonia aina kun kävi kaupungilla, muttei tietenkään kertonut siitä vanhemmilleen. Samin mielestä äidin uskonnollinen intohimo tuntui tukahduttavalta. Siskotkin kapinoivat sitä vastaan, mutta pikkuveli, Jacob, halusi kiihkeästi miellyttää vanhempiaan ja sanoi haluavansa isona rabbiksi. Jacob oli opinhaluinen poika, ja Sam uskoi hänen toteuttavan aikeensa.

Samin odotettiin menevän yliopiston jälkeen töihin perheen isän menestyvään kirjanpitofirmaan, ja vanhemmat kannustivat häntä opiskelemaan KHT-tilintarkastajaksi nyt kun hän oli valmistunut. Sam halusi mennä muutaman vuoden kuluttua kauppaopistoon, vaikka kandidaatintutkinnon muste oli tuskin ehtinyt kuivua. Samin ja Cocon mielestä oli ihanaa, että he kumpikin suorittivat yliopisto-opinnot New Yorkissa, Coco Columbia Universityssä ja Sam NYU:ssa, ja saattoivat edel-

leen viettää aikaa yhdessä silloin, kun eivät olleet luennolla tai omien opiskelukavereidensa kanssa. Välillä koulutehtäviä saattoi tehdä yhdessä. Sam auttoi Cocoa matematiikassa, taloustieteessä ja tilastoissa, ja Coco oli kirjoittanut Samille useamman esseen psykologiasta ja kirjallisuudesta. He yhdistivät vahvuutensa ja olivat kumpikin saaneet hyviä arvosanoja ja pitäneet keskiarvonsa kunnossa läpi opintojen. Kummankaan vanhemmat eivät voineet väittää, että ystävyys olisi haitannut opintoja, koska yhdessä vietetty aika ei tehnyt koskaan hallaa arvosanoille. Ja Samin vanhemmille oli mysteeri, miten he olivat niin usein yhdessä, pysyivät ystävinä eivätkä rakastuneet.

Yksi suurimmista eroista ystävysten välillä oli se, että Samin vanhemmat odottivat poikansa noudattavan heidän sääntöjään, heidän odotuksiaan ja heidän elämäntapaansa toisin kuin Cocon vanhemmat. Samin vanhempien ajatusmaailmassa ei ollut tilaa Samin omille valinnoille, ja he tekivät selväksi, mitä suunnittelivat poikansa varalle sekä avio- että uramielessä.

Cocon vanhemmat halusivat tyttärensä löytävän itselleen mieleisen ammatin, olevan kekseliäs ja valitsevan omat askelmerkkinsä, niin kuin hekin olivat tehneet: Bethanie naimalla eri maailmasta tulevan ihmisen ja Tom saavuttamalla valtavan paljon enemmän kuin hänen vanhempansa olivat kaavailleet. Äiti ja isä kannustivat Cocoa lentämään omilla siivillään ja veisamaan viis muiden rajoittuneista näkemyksistä. Cocolla oli lukuisia vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia, joista valita, eikä Cocon ja Samin ystävyys ollut koskaan huolettanut Cocon vanhempia sen paremmin Samin sukupuolen kuin uskonnonkaan vuoksi. He uskoivat Cocon kykyyn tehdä hyviä päätöksiä ja valita omat ystävänsä. Sam sanoi aina, että kadehti Cocoa, koska hänellä oli niin avarakatseiset vanhemmat. Samia hirvitti uhmata vanhempiaan, mutta hän ei voinut kuvitella, että veisi vihille sellaisen tytön, jonka äiti ja isä kuitenkin hänelle jostakin ortodoksijuutalaisesta perheestä valitsisivat. Mikään muu ei tulisi kysymyk-

seen. Samin äiti oli aina kannustanut häntä menemään varhain naimisiin ja hankkimaan monta lasta niin kuin oli tehnyt itsekin. Sekä Samin isä että äiti olivat varttuneet suurperheessä.

Samilla ei ollut aikomustakaan tehdä niin, sitten kun hän joskus muuttaisi kotoa. Hän oli valmistunut vasta kuukausi sitten, ja äiti ja isä odottivat hänen aloittavan työt isän kirjanpitofirmassa jo kahden viikon kuluttua. Ajatus kammotti Samia, ja Coco oli pahoillaan hänen puolestaan. Mutta Sam tiesi, että häneltä odotettiin sitä, eikä hän halunnut aiheuttaa vanhemmilleen pettymystä.

Coco oli innoissaan kesän työharjoittelusta ja viimeisestä opiskeluvuodesta Columbia Universityssä ennen valmistumista. Hän tiesi, että äitiä ja isää harmitti, koska hän ei pystynyt harjoittelupaikkansa takia lähtemään heidän kanssaan vuosittaiselle Euroopan-reissulle. Coco oli ollut mukana joka vuosi. Tämä olisi ensimmäinen kerta, kun hän ei päässyt mukaan. Äiti ja isä olivat lähdössä sunnuntaina, ja Coco oli sopinut viettävänsä lähtöä edeltävän viikonlopun heidän kanssaan.

Samin perhe asui kerrostalossa Central Park Westin kaupunginosassa, ei etelämpänä sijaitsevista hienostotaloista, kuten Dakotassa tai San Remossa, missä kuuluisat näyttelijät, tuottajat ja kirjoittajat asuivat, mutta hyvin arvostetussa rakennuksessa yhtä kaikki. Samin siskoilla oli yhteinen huone, kuten oli Samilla ja Jacobillakin. Samin piti säästää lisää ennen kuin hän voisi muuttaa omilleen, ja hän epäili, että joutuisi asumaan lapsuudenkodissaan vielä muutaman vuoden. Aloituspalkka, jota isä maksoi hänelle, riittäisi käyttörahaksi, ravintolaillassiin kavereiden kanssa ja satunnaisiin treffeihin, mutta sillä ei vielä elättäisi ketään, ei missään nimessä. Hänen pitäisi tehdä ahkerasti töitä, ja niin hän aikoikin. Sam kaipasi omaa kotia, vaikka se tuntuikin vielä kaukaiselta unelmalta.

Coco suunnitteli muuttavansa omilleen valmistumisen jälkeen, kunhan saisi työpaikan, ja ajatteli, että asuisi alkuun

kimppakämpässä samaan tapaan kuin Columbian asuntoparissa. Se ei haitannut häntä. Äiti ja isä olivat luvanneet auttaa asunnon kanssa sitten, kun Coco valmistuisi yliopistosta. Sam kadehti aina Cocon vanhempien avokätisyyttä, muttei laskenut sitä Cocolle viaksi. Kunhan ajatteli, että Coco oli hyvin onnekas tyttö, ja Coco oli useimmiten samaa mieltä. Toisinaan äidin ja isän herpaantumaton huomio tuntui Cocosta liian omistushaluiselta ja intensiiviseltä. Hän toivoi, että heidän tarkkaavuuksensa hieman lientyisi vuoden parin kuluessa, mutta vielä sellaisesta ei ollut mitään merkkejä. Oli harmi, ettei hän päässyt tänä vuonna Euroopan-reissulle, mutta kesätyö ja kotiin jääminen tuntui aikuiselta ja jännittävältä. Coco nautti siitä, ja hänelle oli jo selvää, että hän halusi opintojen jälkeen työskennellä lehden toimituksessa. Hän harkitsi jopa journalistiikan maisteriopintoja.

Isä oli odottamassa, kun Coco nousi bussin kyydistä. Tom oli pitkä, nuorekkaan näköinen mies, jolla oli harmaata ohimoilla. Tomin kasvot sulivat hymyyn heti kun hän näki Cocon. Cocosta oli mukava nähdä isä, he halusivat ja juttelivat autossa koko matkan perille. Äiti oli laittanut valmiiksi kevyen päivällisen, joka odotti heitä kauniisti katetulla pöydällä terassilla uima-altaan vieressä. Bethaniella oli tapana hoitaa asiat viimeisen päälle, hän oli myös kekseliäs ruoanlaittaja ja tyyli- ja sisustaja ja piti pariskunnan talon hyvässä kunnossa. Tom ei koskaan kitsastellut, kun hänen vaimonsa halusi jotain. Bethanie oli kokeillut nuorempana sisustusala ja nauttinut siitä. Kun Tom sitten alkoi tienata kunnolla, Bethanie ei tehnyt enää töitä vaan keskittyi täysipäiväisesti perheeseensä. Hänellä oli silmää kauneudelle, hän oli huolettoman tyylikäs ja lahjakas kaikessa, mihin ryhtyi. Coco oli perinyt osan äitinsä lahjoista. Äidin tyylikkyys ja avarakatseisuus eivät olleet jääneet huomaamatta. Cocon vapaus olla oma itsensä ja valita oma polkunsa oli täydellinen vastakohta sille, kuinka Sam oli kasvatettu: hänen vanhempansa määrällivät ja yrittivät rajoittaa häntä jatkuvasti.

Sam ja Coco täydensivät toisiaan. Sam auttoi Cocoa pitämään jalat maassa, kun taas Coco kannusti Samia levittämään omat siipensä huolimatta siitä, mitä tämän vanhemmat sanoivat ja millaisia rajoja he asettivat. Coco yritti rohkaista Samia vapautumaan vanhempiensa otteesta, mutta Sam tunsu itsensä Cocoon verrattuna aina maahan sidotuksi. Sam halusi liittää Cocon lailla, mutta hän ei vielä osannut tehdä niin. Se oli yksi hänen monista tavoitteistaan. Olla vapaa ja kokeilla uusia asioita. Hän ihaili Cocon pelottomuutta ja rohkeutta.

Bethaniesta ja Tomista oli ihanaa syödä Cocon kanssa. Aterian jälkeen he kävelivät rannalla ja menivät aikaisin nukkumaan. Lauantaina he uivat meressä, loikoilivat uima-altaalla ja menivät illalla syömään ravintolaan, jota Tom ja Bethanie olivat halunneet kokeilla. Coco kertoi heille tarkemmin työstään *Timen* toimituksessa. Äiti ja isä olivat joka käänteessä ylpeitä tyttärestään. Coco oli aina saanut heiltä niin paljon tukea kuin tarvitsi. Tukea oli tarjottu auliisti, ja äiti ja isä olivat aina kannustaneet häntä luottamaan itseensä. Äiti muistutti, että Coco pysyisi mihin tahansa, kunhan vain yrittäisi. Sellaisessa ilmapii-rissä Cocon oli ollut helppo kukoistaa.

Cocon äiti ja isä intoilivat Ranskan matkastaan, kun perhe lähtöpäivän aattona illasti ravintolassa. Heidän jutusteluun kuunnellessaan Coco kaipasi mukaan paljon enemmän kuin oli osannut kuvitella. Hän oli kuitenkin vasta aloittanut töissä eikä halunnut antaa itsestään huonoa vaikutelmaa pyytämällä heti vapaata, ja oli siksi päättänyt jättää matkan sinä vuonna väliin. Hänellä oli ihania muistoja heidän monilta lomamatkoiltaan.

»Pakkasitko jo, äiti?» Coco kysyi, kun he palasivat illallisen jälkeen kotiin. Bethanie naurahti syyllisenä ja vilkaisi aviomiestään.

»Suunnilleen», hän sanoi, ja Tom nauroi.

»Tiedäthän sinä millainen äiti on. Hän panee matkalaukkuun koko ajan lisää tavaroita ja sitten yhtäkkiä jostain

ilmestyy toinen pakaasi, kun olemme menossa ulos ovesta.» Tom tykkäsi urputtaa siitä, kuinka paljon tavaraa hänen vaimonsa pakkasi mukaan, mutta oikeasti se ei haitannut häntä. Bethanie pukeutui mielellään kauniisiin vaatteisiin, ja Tom nautti saadessaan hemmotella häntä. Tom tiesi, että Bethanie ostaisi lisää vaatteita, kun he pääsisivät Pariisiin ja Etelä-Ranskaan. Coco oli tullut siinä äitiinsä. Tom matkusti kevyesti, mutta hän ei tarvinnutkaan kuin valkoiset farkut, pari pellavatakkia, bleiserin ja puvun tai kaksi. Miesten on paljon helpompi pakata kevyesti, huomautti Bethanie aina. Bethaniella oli usein kokonainen matkalaukku pelkille laukuille ja kengille, niin että joka asulle oli mukana sopivat asusteet. Majoittuivathan he Cap d'Antibesissa hotellissa, jonka asiakaskunta pukeutui näyttävästi. Väki oli varttuneempaa, hotelli kallis ja he menivät sinne joka kesä viikoksi tai kahdeksi. Siellä oli Coconkin mielestä ihanaa.

Viikonloppu oli rentouttava, ja sunnuntaina Bethanie valmisti heille runsaan brunssin. Sen jälkeen Tom vei Cocon pysäkillä, mistä hän pääsisi takaisin kaupunkiin. Äidin ja isän piti vielä pakata loppuun, ja sitten he lähtisivät yölennolla Pariisiin, missä he tapaisivat ystäviään, kiertelisivät taidegallerioissa ja kävisivät lempimuseoissaan ja lempiravintoloissaan. Pariisin jälkeen he suuntaisivat Etelä-Ranskaan, sieltä muutamaksi päiväksi Venetiaan ja lopuksi vielä Lontooseen niin kuin aina. He aikoivat olla reissussa vajaan kolme viikkoa, mutta Coco ei pystynyt tänä kesänä irrottautumaan niin ylenpalttisen pitkäksi ajaksi – hyvästä syystä. Olihan hänellä ensimmäistä kertaa varteenotettava kesätyöpaikka.

Coco oli hyvällä tuulella koko kotimatkan vietettyään aikaa vanhempiensa kanssa. Viikonloppu äidin ja isän luona oli ollut mukava, ja hän meni illalla kahden opiskelukaverinsa kanssa elokuviin. Coco tiesi, että Samilla oli treffit erään hänen vanhempiensa ystävien tyttären kanssa, mistä Sam itse ei ollut innoissaan.

»Miten meni?» Coco kysyi soittaessaan Samille elokuvan jälkeen.

»Tuskaisesti. Tyttö oli kivannäköinen mutta tosi tylsä. Äidin ja isän ainoa kriteeri on juutalaisuus. Hän ei sanonut juuri mitään koko iltana. Olin kotona jo kymmeneltä.» Coco ja Sam sopivat, että menevät seuraavalla viikolla syömään ja katsomaan elokuvan, jota kumpikin oli odottanut kieli pitkällä. Heillä riitti aina puhuttavaa. Kun he lopettivat puhelun, Coco tiesi että äidin ja isän lentokone oli jo matkalla kohti Pariisia. He olivat soittaneet hänelle lentokentältä ja sanoneet uudestaan heipat. Coco katsoi vielä hetken televisiota sen jälkeen, kun oli jutellut Samin kanssa, ja meni sitten aikaisin sänkyyn, jotta olisi virkeä seuraavana päivänä töissä.

Työviikko hujahti nopeasti, ja hän oli niin kiireinen, ettei ehtinyt kaivata vanhempiaan. He soittivat Pariisista ja kertoivat, mitä olivat tehneet ja missä ravintoloissa ja gallerioissa käyneet, suuren luokan keräilijöitä ja intohimoisia taideihmisiä kun olivat. Viikon loppupuolella he olivat onnellisesti perillä lempihotellissaan Etelä-Ranskassa.

Sinä viikonloppuna Coco ja Sam menivät Southamptoniin, missä he rentoutuivat, uivat ja torkkuivat uima-altaalla. He nukuivat siveellisesti eri huoneissa niin kuin aina ennenkin, koska heidän välillään ei ollut koskaan ollut hippustakaan romantiikkaa. Sam oli tavannut samalla viikolla uuden tytön toimiston lähellä olevassa delissä, jossa hän kävi lounaalla. Tyttö oli irlantilaiskatolilainen, mutta Samin mukaan se ei haitannut, kunhan äiti ei vain saisi tietää siitä. Coco kertoi Samille töissä huomaa- mistaan kiinnostavista komistuksista, joihin hän ei ollut vielä ehtinyt tutustua. Sam sanoi aina, että Coco oli hänelle läheisempi kuin omat siskot ja että hän pystyi kertomaan Cocolle kaikesta, niin kuin Cocokin hänelle. Heidän välillään ei ollut salaisuuksia.

Viikonloppu oli vierähtänyt auringossa loikoillen ja rentoutuen. Sam oli lainannut isänsä autoa, koska isä ei kuitenkaan

ajanut perjantai-iltaisin eikä lauantaisin. Sam laittoi paluumatkalla radion päälle. Meneillään oli uutislähetys, ja Coco oli juuri aikeissa etsiä musiikkikanavaa, josta he molemmat pitäisivät, kun tiedotteesta kerrottiin vakavasta terrori-iskusta Ranskassa Cannesin Promenade de la Croisettella. Cocon silmistä paistoi pelko, kun hän katsoi Samiin.

»Älä ole hullu. Älä tee hätäisiä johtopäätöksiä», Sam sanoi rauhallisesti. Hän tiesi, kuinka Cocon mieli toimi, Coco ajatteli vanhempiaan ja hätääntyisi tiedotteen takia. »He olivat luultavasti hotellilla.» Ranskassa oli myöhä iltana, ja Coco tiesi, että äiti ja isä olivat luultavasti illallisella jossain lempiravintoloistaan, mutta hän oli silti huolissaan. Hän otti puhelimen esiin ja soitti kummallekin. Puhelut menivät suoraan vastaajaan. Coco oli loppumatkan enimmäkseen hiljaa ja kävi radiokanavia läpi lisätietojen toivossa. He olivat ehtineet kuulla, että paikalla oli räjäytetty useita pommeja. Terroristit oli ammuttu. Alustavien tietojen mukaan loukkaantuneita oli satoja ja kuolleita reilusti yli sata. Terrori-isku oli yksi siihen mennessä pahimmista. Kun he pääsivät Cocon kotitalolle Fifth Avenuelle, Sam pysäköi auton kadun varteen ja meni Cocon kanssa ylös katsomaan uutisia televisiosta. Näky oli sydäntäsärkevä: ihmisiä kantamassa kuolleita pienokaisia, peloissaan huutavia ja juoksevia lapsia, jotka etsivät vanhempiaan räjähdysten jälkeen, miehiä polvillaan vaimojensa ja vanhempia lapsiensa vierellä, rakastavaisia kuolemassa toistensa käsivarsille, mellakkapoliiseja kaikkialla.

Coco katsoi uutislähetystä järkyttyneessä hiljaisuudessa ja piti kiinni Samin kädestä, mutta televisioruudun hävityksessä ei näkynyt merkkiäkään hänen vanhemmistaan. Cocon ilme oli kireä eikä Sam kommentoinut, kun Coco jatkoi vanhempiensa tavoittelemista tuloksetta. Kun hän soitti hotellille, hänelle kerrottiin, että Martinit olivat ulkona ja heidän huoneensa oli tyhjä. Kun Coco otti yhteyttä hotellin ravintolaan, hän sai kuulla, että he eivät olleet syöneet hotellilla sinä iltana.

»Voi paska, missä ne on?» Coco sanoi hermostuneena.

»Varmaan kävelyllä jossain», Sam sanoi, mutta Cocon silmistä paistoi kauhu, eikä Sam tiennyt kuinka lohduttaisi häntä.

Ystävykset viettivät yön sohvalla television ääressä ja näkivät saman kuvamateriaalin yhä uudestaan. Sam soitti vanhemmilleen ja sanoi, että jää yöksi kaverin luokse.

Viimein aamukuudelta, eli puolilta päivin Ranskan aikaa, Cocon puhelin soi. Hän epäröi ohikiitävän hetken ennen kuin vastasi, rukoili että soittaja olisi äiti tai isä. Mutta puhelimesta kuului ranskalaisella korostuksella puhuvan vieraan miehen ääni, joka kysyi häntä koko nimellä. Mies sanoi nimen kuin se olisi ranskalainen. »Nicole Martin.» Coco oli merkitty äidin ja isän henkilötietoihin ja matkustusasiakirjoihin lähiomaisena, niin että Cocoon otettaisiin yhteyttä, jos heille tapahtuisi jotain.

»Kyllä, puhelimesta», Coco sanoi henkeään pidätellen samalla, kun Sam tuijotti häntä, ja yritti pakottaa uutisen hyväksi. Uutisten oli pakko olla hyviä. Äiti ja isä eivät voineet olla Ranskassa tapahtuneen terrori-iskun uhreja. Se ei ollut mahdollista eikä käynyt järkeen.

Mies puhelimesta esitteli itsensä Cannesin santarmien kapteeniksi. Hän selitti, että oli tapahtunut terrori-isku.

»Niin, minä tiedän», Coco sanoi ja olisi halunnut huutaa. »Ovatko minun vanhempiani kunnossa?» Hän oivalsi yhtäkkiä, että he olivat saattaneet loukkaantua ja joutua sairaalaan. Hän oli pelännyt koko yön, että he olivat kuolleet. Mies vastasi lyhyen hiljaisuuden jälkeen ja kuulosti vakavalta.

»Olen hyvin pahoillani, madame, mutta joudun kertomaan, että vanhempanne joutuivat eilisillan terrori-iskun uhreiksi. He olivat Croisettella, kun ensimmäinen pommi räjähti.»

»Ovatko he loukkaantuneet? Kuinka pahasti?» Coco kysyi kuiskaten ja sulki silmänsä, kun Sam puristi hänen kättään ja kaikki ympärillä kieppui hänen odottaessaan kapteenin vastausta.

»He eivät selvinneet», mies sanoi haudanvakavana. Cocon silmät rävähtivät auki ja hän katsoi Samia typertyneenä.

»Kumpikaan?»

»Niin, madame. Sekä monsieur että madame Martin menehtyivät. Joudumme vaivaamaan teitä byrokratialla. Olkaa yhteydessä Yhdysvaltain Pariisin-suurlähetystöön, niin he auttavat teitä. Olemme hyvin, hyvin pahoillamme tästä hirveästä teosta. Hirvittävä tragedia. Niin paljon uhreja. Vilpittömin sympatiamme», hän sanoi. »Ranska itkee kanssanne.» Coco nyökkäsi pystymättä puhumaan, kun mies antoi hänelle numeron, johon voisi soittaa uhrien asioista sopimiseksi. Kapteenillakin kuulosti olevan pala kurkussa. Hän oli tehnyt töitä läpi yön, ja nyt hänen synkkä tehtävänsä oli ilmoittaa menehtyneiden sukulaisille ja läheisille. Monia uhreja ei pystytty tunnistamaan. Croisette oli ruumiinosien peitossa.

Coco sulki puhelimen ja tuijotti Samia eikä voinut uskoa kapteenin sanoja todeksi. Cocon ilme oli sellainen, ettei Sam rohjennut kysyä, mitä oli tapahtunut. Hän näki sen. Hän kietoi käsivartensa Cocon ympärille, ja Coco tärisi hänen rintaansa vasten syvien, repivien nyhykäysten kourissa. Näin ei voinut tapahtua, mutta tapahtui. Coco yritti hengittää, jotta voisi kertoa Samille.

»Kumpikin», Coco sanoi nyhykytystä nieleksien. Sam oli arvannut jo silloin, kun Coco oli kysynyt niin kapteenilta eikä esittänyt muita kysymyksiä. »Mitä minä nyt teen? Miten elän ilman heitä?» Sam ei tiennyt mitä muuta voisi tehdä Cocon hyväksi kuin pidellä häntä.

»Pitääkö sinun mennä hakemaan heidät?» hän kysyi hellästi, ja Coco näytti aivan eksyneeltä. Hänen silmänsä olivat smaragdinvihreät lammet täynnä tuskaa.

»En tiedä. Se mies sanoi, että suurlähetystöstä saa apua.» Sam pohti, lainaisiko isä hänelle rahaa, niin että hän voisi lähteä Cocon mukaan, jos tämän pitäisi mennä Ranskaan. Hän ei

antaisi Cocon lähteä yksin. Ystävykset kävelivät keittiöön, ja Sam ojensi Cocolle lasin vettä, mikä tuntui täysin turhalta, mutta hän ei tiennyt mitä muutakaan olisi tehnyt. Hänellä oli avuton olo ja hän oli murheen murtama Cocon vuoksi. Cocon vanhemmat olivat niin upeita ihmisiä. Coco hörppäsi hieman vettä ja pani lasin pöydälle. Hän ei pystynyt keskittymään mihinkään muuhun kuin siihen, mitä oli juuri kuullut. Hänen kumpikin vanhempansa oli kuollut. Juuri sitä hän oli pelännyt niin kovasti koko yön.

Coco lähetti pomolleen sähköpostin, jossa selitti mitä oli tapahtunut ja kertoi ettei pääse töihin. Hän lupasi ottaa yhteyttä, kun tietäisi jotain enemmän.

Seuraavat kaksi tuntia Sam ja Coco istuivat ja puhuivat ruokapöydän ääressä, ja sitten Sam soitti Cocon puolesta Pariisin-suurlähetystöön ja sai numeron, johon voisi soittaa Cannesissa. Se oli uhrien omaisille perustettu hätänumero, josta saisi ohjeita ja tietoja siitä, minne ruumiit vietiin. Kaikkia ei ollut vielä siirretty. Kun linjan toisessa päässä vastattiin, Sam ojensi puhelimen Cocolle. Nainen tutkaili listaa ja kertoi Cocolle, että tämän vanhemmat oli viety sotilastukikohtaan ja että Yhdysvaltain Pariisin-suurlähetystöltä saisi luovutuslomakkeet, jotka vaadittiin ruumiiden Yhdysvaltoihin siirtämistä varten. Luvassa olisi ilmeisesti melkoinen määrä byrokratiaa, mutta kaikki oli organisoitu hyvin. Viime vuosina oli ollut liian paljon vastaavanlaisia tilanteita.

Sen jälkeen Coco soitti uudestaan Yhdysvaltain Pariisin-suurlähetystöön. Lähetystön edustaja otti viipymättä osaa Cocon suruun ja lupasi lähettää sähköpostitse lomakkeet, jotka Cocon piti täyttää ja notarisoida, niin että hänen vanhempansa voitaisiin luvallisesti lennättää takaisin Yhdysvaltoihin. Häntä varoitettiin, että prosessissa saattaisi kestää useita päiviä tai viikkoakin. Lähetystöstä luvattiin soittaa uhrien omaisten numeroon ja selvittää, voisiko kotimaahan kuljetusta jouduttaa. Coco kuunteli ja tunsu olevansa taas hukassa. Sanojen ja muodollisuuksien labyrintti ei merkinnyt hänelle mitään nyt, kun äitiä ja isää ei

enää ollut. Hän ei voinut kuvitella, kuinka millään olisi enää merkitystä tai millaista elämä olisi ilman heitä.

Sam soitti hotellille Cocon puolesta, selitti hotellin johtajalle, mitä oli tapahtunut, ja pyysi heitä pitämään huolta Martinien tavaroista, kunnes joku pääsisi noutamaan ne.

»Ilman muuta. Välittäkää osanottomme Miss Martinille ja perheelle», johtaja sanoi. Mutta perhettä ei enää ollut. Ainoastaan Coco.

Sitten Sam soitti isälleen ja selitti tilanteen hiljaisella äänellä. Hän sanoi, että haluaisi ehkä lainata rahaa lentolippuihin Ranskaan. Samin vanhemmat eivät olleet koskaan täysin hyväksyneet Samin ja Cocon ystävyyttä, vaikka olivatkin kahdentoista vuoden aikana ehtineet tottua siihen, mutta tämä oli poikkeustilanne, joka meni kaiken muun edelle, ja isä lupasi antaa Samille mitä tahansa hän tarvitsi ystävänsä auttamiseksi. Sam kiitti isäänsä, lopetti puhelun ja palasi sitten Cocon luokse keittiöön. He istuivat hiljaa yhdessä, kuin odottaisivat jotain tapahtuvaksi, mutta se oli jo tapahtunut. Jäljellä oli enää yhden tekeviä yksityiskohtia. Cocon pitäisi järjestää vanhemmilleen hautajaiset, mutta hän ei halunnut alkaa siihen ennen kuin heidän ruumiinsa saataisiin kotiin Ranskasta, eikä hän tiennyt, milloin se onnistuisi tai kuinka heidät edes saisi tuotua takaisin.

Kymmeneltä Cocolle soitti Edward Easton, isän melkoisen koreileva ja hyvin sosiaalinen bisneskumppani. Isä oli kertonut Cocolle, että Ed olisi Cocon edunvalvoja, jos hän kuolisi, mikä oli tuntunut aina epätodennäköiseltä. Ed selitti Cocolle vakavalla äänellä, että hän oli myös isän kuolinpesän hoitaja. Coco ei ollut varma millaista se tulisi olemaan, mutta sillä ei ollut väliä. Ed kertoi, kuinka hirvittävän järkyttynyt ja pahoillaan hän oli tapahtuneen vuoksi ja kuinka suuri menetys tämä oli hänellekin.

Cocon isä oli hiljainen ja hillitty, kun taas Ed edusti toista ääripäätä: hän oli aina huomion keskipisteenä ja parrasvaloissa.

Komea, menestyvä ja sosiaalinen Ed oli yksi Wall Streetin tähdistä, kuten Cocon isäkin, mutta miehet olivat toistensa vastakohdat ja bisneskumppanit ja ystävät. Ed oli naimisissa merkittävän perijättären kanssa, joka oli itsekin miljardööri, ja yhdessä he niittivät huomiota minne ikinä menivätkin. Ed mainittiin tavan takaa *New York Postin* kuutossivun juorupalstalla ja nähtiin aina välillä vieraassa naisseurassa. Edin pramea elämäntapa ei ollut ollut Tomin makuun, mutta hän kunnioitti kollegaansa bisnesmielessä ja sanoi aina, että Ed on rehellinen mies. Tom luotti Ediin vankkumatta. He olivat tienanneet yhdessä omaisuuden, ja Tom oli halunnut, että Ed hoitaisi kuolinpesää Cocon ja Bethanien puolesta. Hän tiesi, että Ed hoitaisi tehtävän vastuullisesti. Hän ei ollut koskaan ajatellut, että hänen vaimonsa kuolisi hänen kanssaan samaan aikaan. Hän oli olettanut, että Bethanie eläisi häntä kauemmin.

»Olen niin musertunut, etten tiedä mitä sanoa», Ed sanoi Cocolle puhelimesta ja kuulostikin siltä. Tapahtunut oli shokki kaikille, jotka olivat tunteneet Tomin ja Bethanien. He olivat vasta neljäkymmenenkuuden, aivan liian nuoria kuolemaan. »Teen mitä ikinä tarvitsee, että saamme heidät kotiin», Ed vakuutti. »Suurlähettiläs soittanee pian. Kuulumme molemmat R&T-klubiin ja olen tavannut hänet muutaman kerran. Hän tekee varmasti kaiken voitavansa auttaakseen meitä.» Tom Martin oli ollut hyvin tärkeä mies finanssimaailmassa ja häntä kunnioitettiin suuresti.

Terrori-iskussa oli kuollut yksitoista amerikkalaista ja vielä useampi oli loukkaantunut. Lomakausi oli heinäkuussa parhaimmillaan, ja Etelä-Ranska oli täynnä turisteja kaikista maailmankolkista. Vaikka suurin osa uhreista oli ranskalaisia, joukkoon mahtui paljon muitakin. CNN:n mukaan kuolonuhrien joukossa oli muun muassa saudiprinssi ja hänen molemmat vaimonsa, Espanjan sisäministeri, lukuisia Saksan ja Britannian kansalaisia sekä ryhmä japanilaisia koululaisia. Kymmeniä

Ranskan kansalaisia kuoli ja satoja loukkaantui. Kuolonuhrien määrä oli noussut sataankuuteenkymmeneenneljään, ja loukkaantuneita oli kaksisataakahdeksankymmentäseitsemän.

Aamun uutisissa oli näytetty tietoja ja Ranskan presidentin surumielinen puhe. Ääriryhmä oli ilmoittautunut iskun tekijäksi. Terroristeista yksikään ei ollut selviytynyt, mikä oli ollut tarkoituskin. Croisettelta ilman fyysisiä vammoja selvinneille ihmisille oli annettu heti psykiatrasta apua, ja heidät oli vasta päästetty lähtemään. Tomin ja Bethanien hyväksi oli liian myöhäistä tehdä mitään. Toimittajat olivat kertoneet, että poliisin erikoisryhmät siivosivat aluetta ruumiinkappaleista, joita oli joka paikassa.

»Menen sinne jos tarvitsee», Ed tarjoutui, »mutta ei meidän luultavasti tarvitse. Olen varma, että suurlähetystössä joudutetaan asioita. Voinko tehdä nyt jotain sinun hyväksesi?» hän kysyi, ja Samin vieressä istuva Coco pudisti päätään, koska pysyi tuskin puhumaan. Kumpakaan itketti, kuten Ediäkin.

»Minä pärjään. Minulla on kaveri seurana.» Hän puristi Samin kättä.

»Kerron sinulle, kun kuulen jotain. Tulen käymään myöhemmin», hän lupasi. Coco ei halunnut, että mies tulisi käymään, mutta hän ei halunnut olla epäkohtelias, ja olihan Ed linkki isään. Hän tulisi näkemään Ediä aika lailla, jos hän kerran oli isän kuolinpesän hoitaja ja edunvalvoja. Coco tunsikin Edin hyvin, mutta mies oli tuntunut aina hieman äärimmäiseltä. Kun Coco lopetti puhelun, hänen katseensa oli edelleen lasittunut. Sam vei hänet makuuhuoneeseen ja sai hänet käymään pitkäkseen, ja Coco pyysi Samia tulemaan viereensä. Sam kapusi Cocon sängylle, jossa oli vaaleanpunaiset silkkilakanat, ja piteli häntä. Coco makasi silmät ummessa, mutta Sam tiesi, ettei hän nukkunut. Hän vain makasi siinä Samin sylissä, hengitti ja yritti olla ajattelematta, mitä oli tapahtunut. Hän mietti, olivatko äiti ja isä ehtineet pelätä tai kärsiä vai oliko kaikki ollut ohi silmänräpäyk-

sessä. Pommit olivat olleet voimakkaita, ja räjähdystä lähimpänä olleet olivat kirjaimellisesti hävinneet.

Kahden tunnin kuluttua Ed Easton soitti uudestaan. Hän oli puhunut suurlähettilään kanssa, ja lähetystö hoitaisi kaiken. Edin ja Cocon ei tarvitsisi lähteä Ranskaan, vaikka ranskalainen byrokratia oli yleensä vaikeaselkoista ja pykäläviidakko melkoinen. Ed kertoi, että Cocon vanhempien tavarat, mukaan lukien tallelokeron sisältö, lähetettäisiin hotellilta ja kuriiri toisi ne perille. Ne olisivat heillä jo seuraavana aamuna. Suurlähettiläs toivoi, että Martinien ruumiit saataisiin New Yorkiin viikon loppuun mennessä. Ranskan hallitus oli hyökkäyksen vuoksi kaaoksen vallassa, mutta hätäpalvelut oli organisoitu hyvin kaiken keskellä. Muidenkin amerikkalaisten jäännökset oli luvattu lähettää pian kotiin. Ranskassa vallitsi suruaika, ja yhdysvaltalaisverkostot olivat julkaisseet kaikkien amerikkalaisuhrien, myös Cocon vanhempien, nimet heti kun heidän perheilleen oli saatu tieto.

Sam yritti saada Cocon syömään jotain, mutta ei onnistunut.

Neljältä ovimies soitti ja sanoi, että Mr. Easton halusi tulla käymään, ja Coco antoi luvan. Martinien kodinhoitaja, Theresa, oli tullut auttamaan Cocoa ja näytti järkyttyneeltä. Iltapäivällä oli alkanut saapua kukkalähetyksiä. Coco ei ollut vielä soittanut hautaus toimistoon. Hän ei pystynyt siihen, eivätkä he tienneet, milloin äidin ja isän ruumiit olisivat perillä. Ensimmäinen kukkalähetys oli Cocon pomolta *Time*-lehdestä, ja se kosketi Cocoa.

Sam lähti, kun Ed Easton saapui paikalle. Hän lupasi tulla takaisin, kunhan olisi käynyt suihkussa, vaihtanut vaatteet, jättänyt viikonloppulaukun ja palauttanut isän auton. Hän jätti tyrnähtyneen näköisen Cocon olohuoneeseen istumaan Edin kanssa. Ed, jolla oli päällään hyvin leikattu tumma puku, valkoinen paita ja musta solmio, näytti hänkin vakavalta. Hän oli saanut puheluvyöryn ihmisiltä, joiden kanssa kaksikko teki bisnestä ja jotka eivät saattaneet uskoa tapahtunutta.

Nicole "Coco" Martin on tottunut saamaan kaiken tavoittelemansa. Hän on rakastavien ja menestyvien vanhempien ainoa lapsi, ja elämän kaikki mahdollisuudet ovat hänen ulottuvillaan. Cocon valmistuminen Columbian yliopistosta ja unelmien kesätyöpaikka lehden toimituksessa lähestyvät kovaa vauhtia. Elämä ei voisi olla parempaa – kunnes tragedia iskee. Cocon rakkaat vanhemmat kuolevat terrori-iskussa lomamatkalla Ranskassa.

Murtuneena ja yksin Cocon on löydettävä keino päästä eteenpäin ja pärjättävä maailmassa ilman rakastamaansa perhettä. Coco päättää kulkea omaa polkuaan ja tehdä vanhempansa ylpeiksi, ja tavoitellessaan unelmiaan hän kohtaa yllättäviä mahdollisuuksia. Hän oppii, mikä on tärkeää ja kuinka vahva hän todella on – ja löytää lopulta itsensä.

Kaikki mikä kimaltaa on antoisa tutkimusmatka yhden naisen koskettavaan elämään. Mukaansatempaava tarina haasteista, sydänsuruista, löytöretkistä ja voitonhetkistä on voimallinen muistutus siitä, että elämän ydin ei ole kaikessa siinä, mikä kimaltaa – ja siitä, että todella arvokkaat asiat ovat koko ajan kätemme ulottuvilla.

	 9 789510 507650
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-50765-0